

[Svend Nielsen.]

sens Side fik man nemlig i den Periode, denne Lov var i Kraft, et ganske godt Billede af, hvordan Forholdene vil udvikle sig under en tvungen Voldgift. Det var praktisk talt saadan, at Forhandlingerne efterhaanden udviklede sig til at blive illusoriske i den Forstand, at de intet kunde føre til. Man saa ved en Række Lejligheder, at Modparten, Arbejdsgiverne, blot og bart sagde nej i Forvisning om, at der jo fandtes en Institution, som i sidste Instans skulde træffe den endelige Afgørelse — og hvorfor saa ikke lade hele Historien køre derop!

Nej, vi mener, at den frie Aftaleret Parterne imellem bør bibeholdes, og efter vor Opfattelse bør Arbejdernes Medbestemmelseret over egne Løn- og Arbejdsforhold udvides, saaledes at det Princip knæsættes, at Arbejderne i dette Land i alle Tilfælde har haft Lejlighed til selv at tage Stilling til, hvorvidt de finder de Overenskomster, hvorunder de skal arbejde, rimelige eller urimelige. Vejen til Løsning af dette Problem gaar altsaa ikke over Oprettelse af en tvungen Voldgift.

Hvorvidt det er muligt under de kommende Forhandlinger om Afsnit II i dette Lovforslag at naa frem til en Ordning, der skaber mere Tilfredshed blandt det arbejdende Folk, som holder vort Produktionsliv i Gang, skal jeg ikke kunne sige paa nuværende Tidspunkt. Vi er fra vort Partis Side villige til at forhandle om denne Sag. Det afgørende for at naa frem til et Resultat, hvad angaar dette Afsnit af Lovforslaget, maa vel være, at man ogsaa fra de interesserede Parters Side er villig til at give det arbejdende Folk den Placering i vort Produktionsliv, som det har Krav paa. Dette kan ikke blot være et Spørgsmaal om af og til at faa forelagt en Oversigt over den enkelte Bedrifts Stilling, det er endnu mere afgørende, at Arbejderbevægelsen ogsaa faar Medindflydelse paa, hvad der skal ske og ikke ske inden for Produktionslivet, Medindflydelse paa Antallet af Afskedigelser, Medindflydelse paa Tilrettelæggelsen af Produktionen m. m. Er man villig til at give Arbejderbevægelsen en saadan Placering, som den efter min Opfattelse har Krav paa, vil jeg tro, at det er den Vej, man skal frem for at opnaa en Udjævning af Modsætningerne, for at sikre den Ro i Produktionslivet, som alle maa være interesserede i, men som Modparten, Arbejdsgiverne, fortsat ved uforstaaende Optræden ved forskellige Lejligheder beklageligvis har gjort sit til at forstyrre.

Vi ønsker som sagt under ingen Omstændigheder at medvirke til Afsnit I's Gennemførelse, men vil deltage i Forhandlingerne om Lovforslagets Afsnit II.

Starcke: Dette Lovforslag, som indeholder saa meget interessant, er efter vort Skøn logisk Konsekvens af Samfundstilstanden, hvis man ikke vil rette Angrebet mod de Aarsager, som fremkalder Interessekonflikterne, nemlig de store Grupper af Særrettigheder, som vi fortsat tillader at øve deres Spil i vort Samfund. Den ene Part i Spillet er det enkelte Menneske, som har en naturlig Interesse i Adgangen til Arbejde, som har en naturlig Interesse i Adgangen til Arbejdspladsen og til de Raastoffer, som skal bruges ved Arbejdet. Den anden Part er Samfundet, som har Interesse i den størst mulige Produktion og det deraf følgende forøgede Forbrug. Denne Samfundsinteresse trues dels ved Monopolernes Opretholdelse og dels ved de Arbejdskonflikter, som er en Følge af Monopolernes Opretholdelse. Den tredje Part er Statsmagten, som er det Organ, Samfundet har skabt til at udføre Samfundets Vilje. I Virkeligheden har Arbejdere og Arbejdsgivere ikke modstridende Interesser, idet de har en fælles Interesse i, at der bliver produceret saa meget som muligt, saa at Levefoden baade for Arbejdere og Arbejdsgivere kan sættes op. Forholdet er det, at Arbejderen har en mindre Risiko, idet han faar sin Betaling gennem sin Løn, hvorimod den saakaldte Arbejdsgiver har Risikoen for Tab, hvis han leder en Virksomhed uheldigt, samtidig med at han har Chancen for Gevinst, hvis han leder den dygtigt.

Jeg vil gerne sige et Par Ord om selve Betegnelsen Arbejdsgiver. I dette Ord — den, der *giver* Arbejde — ligger et lille Gran af Naadesbevisning, som kommer af, at Særrettighederne er i Stand til at spærre Arbejdsmarkedet. Den Funktion, som Arbejdsgiveren virkelig burde have, er den at være Arbejdsleder og ikke den naadigst at give Adgang til Arbejde.

Med Hensyn til de Konflikter, som faktisk findes mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne, ser vi saadan paa det, at det primære er Monopolerne, disse store Særrettigheder, som er i Stand til at beregne sig kæmpemæssige Indtægter uden at præstere Arbejde, og derved faar baade Arbejdsleder og Arbejder mindre. Monopolerne har en Interesse i at holde Konflikten mellem Arbejdere og Arbejdsgivere gaende, for at de ikke skal faa Øje paa, hvad det er, der sluger